

Algú en qui confiar

Un gos s'està tres dies a l'estació de Riudellots de la Selva vigilant la motxilla de la seva mestressa, que va ser atropellada per un tren

L'animal la va estar esperant fins que la família de la noia el va anar a recollir

L'animal vigilant la bossa. Foto: JOAN CASTRO / ICONNA.

L'any 1924, Eisaburo Ueno, un professor d'agricultura de la Universitat de Tòquio, va adoptar un gos perquè fos la seva mascota. Li va dir Hachiko. L'animal s'acomiadava tots els dies des de la porta principal quan el professor anava a treballar i l'esperava a la porta de l'estació per donar-li la benvinguda al final de cada dia. Aquesta espera va continuar sense interrupcions fins al 21 maig del 1925. Aquell dia, el professor Ueno no va tornar; va patir una hemorràgia cerebral que li va causar la mort mentre impartia classe. Però el Hachiko es va quedar al seu lloc, esperant-lo. Primer van ser dies, després mesos i finalment anys, en què el Hachiko seguia acudint fidelment a la mateixa hora a esperar el professor. Li

era igual el fred, la pluja, la calor o la neu; ell seguia esperant trobar-se amb el seu amic. Això va commoure els veïns de la zona, que es van ocupar de cuidar-lo i alimentar-lo. El 8 de març del 1935, el Hachiko va morir de malaltia. Van trobar el seu cos davant de l'estació de Shibuya, on feia nou anys que esperava al seu amo i amic.

Gairebé un segle després dels fets, una història semblant es va repetir. L'escenari ja no és Tòquio, sinó Riudellots de la Selva, i el protagonista no és el professor japonès, sinó una noia de 19 anys. És dilluns, 28 d'octubre, i els usuaris de l'estació de Riudellots s'adonen que, en un racó, al fons d'un terreny a tocar de les vies del tren, hi ha un gos que borda a tot aquell que gosa acostar-se. L'animal du collar i una corretja lligada al coll. Al costat té una motxilla negra, que està entortolligada amb un cordill i un mocador a un grup d'herbes. Una jove, estranyada pel comportament de l'animal i pensant que potser l'amo podria estar ferit en una caseta que hi ha just darrere el gos, decideix avisar els Mossos d'Esquadra.

Un cop al lloc, els agents intenten apropar-se al gos, però els borda i no s'hi poden acostar. Tot i així, aconsegueixen arribar a la caseta. Dins no hi ha ningú. Posteriorment, els policies truquen als agents rurals perquè capturin el gos i així poder saber de qui és la bossa i què hi ha dins. Ni tan sols ells ho aconsegueixen. El gos es resisteix, està vigilant, protegint la motxilla. En un moviment d'habilitat, els agents es fan amb la saca. El gos, en veure-ho, s'acosta inquiet als policies. Ensuma i és conscient que ja la hi han pres. Llavors, fa mitja volta i arrenca a córrer en direcció a les vies del tren. Puja a les andanes i es quedà allà, quiet, trist.

Dins la bossa, una llibreta, uns fulls amb gargots, un escrit i una cartera amb documentació. Són d'una jove; té 19 anys. Són de la noia que diumenge s'havia manllevat la vida llançant-se a les vies del tren. Abans de fer-ho, però, va confiar la motxilla al seu amic, al seu company de viatge. I així ho va fer, lleial. Va estar tres dies tenint cura de les pertinences. Allí, al costat de la via, esperant que tornés la seva amiga. Fins i tot quan els agents van marxar, ell va continuar allí, sense la motxilla, però esperant la jove. Ella no va arribar. Qui sí que ho va fer va ser la família de la noia, que es va desplaçar a l'estació per endur-se'n el Hachiko de Riudellots.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 11-11-2013 Pàgina 12

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/24-puntdivers/4-divers/692579-algu-en-qui-confiar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss